

Η ΤΣΙΓΓΑΝΟΥΛΑ

Μονόπρακτο Δραματάκι

Διασκευή Σπ. Καζάν

Μουσική Λ. Καρακίση

Πρόσωπα

Κα Ζένη Περίλη

Κα Ζοφία Βενέτη αδελφή της Κας Απρίλη

Μαργώ Περαφάντα της Αγκούλας

Μίνα (Αγκούλα) 10 χρονών, νηρέτρια της Κας Απρίλη

Λέλα Απρίλη 11 χρονών

Περουφέ Τσιγγάνο

(Η Σκηνή παρουσιάζει παιδικό δωμάτιο μελέτης. Ένα τραπέζι με δέκτη και ένα δίδρο με κουκλες, μισίκα-ράφα και μερικά ποτήρια. Καιθίσματα)

ΣΚΗΝΗ Α

ΜΙΝΑ (Τεκτοποιώντας τ' τραπέζι με τ' ποτήρια) - Ή κρι-
ράφα έδω... τ' ποτήρια εκεί... Μου γαίνονται πώς έτσι
θ' είναι καλά (Με παράπονο) Ούχ ποτέ δέν είναι εδ
χειρισμένη η δεσποινίς (Μεταμελημένη). Μεί έ-
χω τ' δικαίωμα νά παραπονηθώ;... Αν δέ με κρα-
τούσαν ο' αυτό τ' σπίτι θα γύριφα άκόμη στους δρόμους
μέ τους τσιγγάνους... Θα μέ βάζατε νά κορεύω και
νά κλέβω... (Εκύβη τ' κεφάλι σ'ά νά γτρέπεται τόν έαυ-
τό της) Γιατί κι έγω τί είμαι; μία γτωχή τσιγγανού-
λα... Η μάτα μου μ' έβαψε πάντοτε νά κορεύω και νά
κλέβω και μου τίς έβρεχε σαν δέν πρόσεχα και μέ
τσακωνάν....

ΣΚΗΝΗ Β'

ΜΙΝΑ και ΠΕΡΟΥΖΕ.

ΠΕΡΟΥΖΕ (Μασάει ζαφειρικά) - Μίνα! (Η Μίνα στρέ-
φει ζαφειρικά κι' απ' τή τροχιά της δέν κοιτάζει απ'
τή θέση της) Μπεί! Νεί με' τί τρόπο δέχεσαι τή μεί-
να της η κυρία!...

ΜΙΝΑ - Θεέ μου! (Περνά τό κέρι στο' μέτωπό της με'
ἀχνιτά)

ΠΕΡΟΥΖΕ Βέβαια; τώρα μεγάλωσε η δουλειά μου
ποιός κοιτά δέχει μεί κουρελιάρα μείνα σάν ξιμένα...
μεί τσιγγίνα....

(Η Περουζέ προχωρεί προς τή Μίνα, ενώ ἐκεί-
νη πέφτει σήν ἀγκαλιά της μάναγουλητά)

ΜΙΝΑ - Μανούλα μου!...

ΠΕΡΟΥΖΕ - Πάλι καλά πού με' γνώρισες. Άλλά καλό-
τερα θάταν νά μή με' ζουταδής... Αύτό δέ λογαριάζεις;...

ΜΙΝΑ (ξυποκωρημένη) - Τί λόγια είν' αὐτά;

ΠΕΡΟΥΖΕ - Ένοια σου πριγκηπέσσα μου, καί δέ με
μελές! Τώρα πού σ'έχουν ντύσει έτσι, τσεριάζει
νδίκαι μείνα κουρελού;... Χμ!

ΜΙΝΑ Ξέρεις....

ΠΕΡΟΥΖΕ - Ξέρω, ξέρω!... Δέν είν' ἀνάγκη νά μου
πῆς πως είσαι ἀχάριση!... Πῶς σέ μεγάλωσα δέν
τό λογαριάζεις! (Η Μίνα κείνει μεί κίνηση διαμαρ-
τυρίας) Καλά, καλά.... Θεί γύρω γρήγορα, ἀφού δέν
μέ θέλεις....

ΜΙΝΑ - Μαί πῶς μπήκες ἐδῶ μέσα;

ΠΕΡΟΥΖΕ - Ἄσ' ἀνοίγεται!... Ἐγὼν κήπο δὲν ἦταν κανεὶς... Πῆγα πρῶτα ἀπὸ τῆς κουζίνας κι' εἶπα τῆς μοῦρας σὴ μαζέρισσα... Ἐκείνη μοῦ ἔδραζε τὴ πόρτα γιὰ νὰ σε βρῶ.

ΜΙΝΑ - Χωρὶς νὰ ρωτήσῃ τὴν κυρία;

ΠΕΡΟΥΖΕ Τῆς εἶπα μαι καλὴ τύχη κι' αἶψ' τὴ κάρᾳ τῆς τὸ βέχασε. Ἐγὼ πέρασα βουρὰ καὶ λαμαρία γιὰ νὰ γάρθω νὰ σε ἰδῶ... (Προσπαθεῖ νὰ κλάψῃ)

ΜΙΝΑ Καί θῃσε μαι σαχηὴ νὰ εἰδοποιήσω τὴν κυρία Περίδη.

ΠΕΡΟΥΖΕ - (Ζωηρά) - "Ὅχι, ^{ὄχι!} δὲν εἶν' ἀνάγκη!" (πιό ἡσυχά) Μόνο σέ'να θέλω νὰ ἰδῶ... (Ψευτοκλαίει)

ΜΙΝΑ (Με' ἀόριστη ἀησυχία) - Μαί πῶς μόνη σου ἦρθες;

ΠΕΡΟΥΖΕ - Πῶς γάρθουν οἱ ἄλλοι; Ἐκοιμητρεῖς μέρες νὰ γοῖμε, ἦρθα μόνο με' τὸν Ἡλία. Πῆρε μαζί του καὶ τὴν ἀρκούδα γιὰ νὰ μαζέψῃ κανένα λεγτό...

ΜΙΝΑ - ἦρθε μαζί σου κι' αὐτός; Που εἶναι τώρα;

ΠΕΡΟΥΖΕ - Μὲ περιμένει ὄζω... (Ἀλλάζει ἀπότομα ὄψος καὶ κοιτάει δεξιά - ἀριστερά, σὰ νὰ θέλῃ νὰ ἰδῇ πίσω ἀπὸ τοῦ τοίχου) Δέ μου λές, τί εἶν' ἐδῶ μέσα;

ΜΙΝΑ - Ἐδῶ δέχεται τί φίλος τῆς ἢ δεσποινὴς λέλα....

ΠΕΡΟΥΖΕ Πιστὰ π' εἰπὴ τὴ πόρτα τί εἶναι;

ΜΙΝΑ - Η κρεβατοκάμαρα τῆς δεσποινίδος καί κατόπιν ἔνα μικρό δωμάτιο πού κοιμόμασιν ἐγώ.

ΠΕΡΟΥΖΕ - Δέν ἔχει ἄλλα δωμάτια;

ΜΙΝΑ - Πῶς! εἶναι τό δωμάτιο τῆς κυρίας καί μεταίτη ἡ γαρύτσα.....

ΠΕΡΟΥΖΕ - Δές ἀμέμαρα.....

ΜΙΝΑ - "Ἐλα γά ἴδῃς! (κάνει γά προχωρήσῃ πρὸς τῆ

πόρτα)

ΠΕΡΟΥΖΕ - "Α, ὄχι....

ΜΙΝΑ - "Ἐλα!... Δέν εἶναι κανεῖς

ΠΕΡΟΥΖΕ (Ἄφού σκέπτεται μιά στιγμή) - Καλά

Πάμε (Βγαίνοῦν).

ΣΚΗΝΗ Γ'

Κ^α ΠΕΡΙΛΗ - Κ^α ΒΕΝΕΤΗ

Κ^α ΠΕΡΙΛΗ (Μπαίνοντας ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα καί κυττάζοντας πίσω τῆς) - "Ἐλα γά καθήσωμε μιά στιγμή ἐδῶ.

Ἡ Λέλα θ' ἀρνήσῃ γάροθι. Ὅσες φορές πᾶν οὐκ ἀρῆς κάθεσαι ὅλο τ' αἶποχουμα.

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ (Μπαίνοντας) - Πῶς τ' ἔπαθε ἡ Λέλα κι' ἔχει συρριωμένο δωμάτιο;

Κ^α ΠΕΡΙΛΗ - Ὡς πρῶστα χάρη τῆς Μίνας... ἀπὸ τότε πού πήραμ' αὐτό τό κοριτσάκι σὸ σπίτι, ἔχουμε κάποια τᾶξ... Τί τὰ θάλας ἔμας, ἀδελφότη μου, ἡ κόρη μου εἶναι ἡσυχία... ποζέ δέν εἶν εὐκαρῖση.

μην... δ'αυτό γαίει κι' όμπαμπαός της, πού δέν τής χαλά
τό χαρήρι!... (Κάθουσα)

Κ^ε ΒΕΝΕΤΗ - "Έ, παιδί' αίν' άκόμα... "Αχ! εί είχα κι'
γι' τό δικό μου κορίτσι... (στεινάει)

Κ^ε ΑΕΡΙΛΗ (Δού νά μήν άκουσε τήν τελευταία φράση)

Δέν είναι όμωσ σωστό... τή βασανίση τήν καϊφένη τήν όση
ρέτρια...

Κ^ε ΒΕΝΕΤΗ - Δέν κάνει βέβαια καλά. Κι' αίνε τόσο
καλό κοριτσάκι!... Έκει τήν ηδικία πού θάκε τό παιδί' μου
σήμερα... Ζέρου, μερικός γορός πού τή βλέπω, μου γούτα
τσι πώς έχω μπροστά μου τό παιδάκι μου...

Κ^ε ΑΕΡΙΛΗ - Ναι μου' τόκεις ζωνιατή αύτό. Μεί
σε' τί τής μοιάει τής Αννούδας;

Κ^ε ΒΕΝΕΤΗ - Ξέρω κι' εγώ; Νά... καίτε μέ τραβά
ει σ' αυτό τό παιδί, πού δέν μπορώ νά τό έξηγήσω...

(Τή στιγμή αύτή άκούγεται η Μεριώ νά τραγουδά
στό διάδρομο)

Κοιμήσου άγγελούδι μου
νεράιδες θ' άγρυπνήσουν
μέ χίλια όνειρα γλυκά
θαρθούν νά σε κοιμήσουν...

Κ^ε ΑΕΡΙΛΗ - Ποιό τραγουδάει;

Κ^ε ΒΕΝΕΤΗ - Η Μεριώ (έπιβάλλει μέ τό δάκτυλο σιωπή)

ΣΚΗΝΗ Δ'

'Οι' ιδίες καί η ΜΑΡΙΩ

(Η Μεριώ μπαίνει τραγουδώντας, μέ πολύ ήριμο αλλά

ἀφηρημένο υγρό. Νομίζει κανείς πως γυρίζει κάτι ή κά-
ποιοι)

ΜΑΡΙΟ (Στην Κ^η Μαρίλη) - Μήπως την είδες, κυ-
ρία;

Κ^η ΠΕΡΙΛΗ (Ζαγριασμένη) - Ποιός; (Στην Κ^η Βενέτη)

Μα τι έπαθε;

Κ^η ΒΕΝΕΤΗ - Σιωπή... Θα σου πω

ΜΑΡΙΟ (Συρεκίγοντας το τραγούδι της)

Θα σε κουτήσουν άπαλά
σε κούνα λουλουδένια
κι' οι μωϊρες θα σου γέρουνε
τύχη παιδάκι θένια.

Νά'ρι, νά'ρι τό μωρό μου
τό παιδί' μου, τό χρυσό μου...

Νά'ρι, νά'ρι, νά'ρι, νά'ρι

Νανου ήουχο νά' κάρη. (Δις)

Κ^η ΒΕΝΕΤΗ - Μαριώ!... (Η Μαριώ γαίτερενα νά
μην άκούει τ' όνομά της) Νουνού! (Άλλα' μόλις άκού-
γεραι ή λέξι Νουνού σπρώξει)

ΜΑΡΙΟ ²Θρίστε, κυρία!

Κ^η ΒΕΝΕΤΗ - Πήγαινε στην κουζίνα νά έτοιμά-
ση) τή σοκολάτα τής Άννας...

ΜΑΡΙΟ (Στην Κ^η Βενέτη) - Μαίλιστα κυρία!... άμέσως!
(βγαίνει βιάσικα)

- 7 -
ΣΚΗΝΗ Ε΄

Κ^η ΑΠΡΙΛΗ - Κ^η ΒΕΝΕΤΗ

Κ^η ΠΕΡΙΛΗ (Παύ σ'ό μεγαλύ παρακολούθει κωρή γά καταλαβαίνω) - Μα τί τρέχει; Δούλα; Τι έπαθε ή Μαριώ;

Κ^η ΒΕΝΕΤΗ - Είμαι τό ταχυκό ~~μα~~ παραλήρημα πού τήν πιάνει. Σοί είχα πείσει γομήσω....

Κ^η ΠΕΡΙΛΗ - Δέ μου έξηγουσες όπως τί άκριβώς παθαίνει...

Κ^η ΒΕΝΕΤΗ - Άκουσε: από τότε πού χάσαμε τήν Άννούλα μου τήν πιάνει κατά περιόδους αύτη ή τρούλλα, πού κρατεί τρεις μέρες κι' έπειτα διαδύκεται στα άδηνά της.

Κ^η ΠΕΡΙΛΗ - Μήπως εν' επικίνδυνη;

Κ^η ΒΕΝΕΤΗ - Ά, όχι! Κάθε φορά πού τήν έρκεται τό παραλήρημα φαίνεται γά βρή τή μικρούλα και τραγουδεί αύτό τό τραγούρισμα...

Κ^η ΠΕΡΙΛΗ - Γιατί άραγε;

Κ^η ΒΕΝΕΤΗ - Ομοκαρίτης ο άντρας μου ζέρως τί μαρία είχε μέ τή μουσική... Τόκε συνθέσει επίτηδες γά τήν κόρη μας κι' ή Μαριώ τήν κοίμησε μ' αύτό ταχυτικά...

Κ^η ΠΕΡΙΛΗ - Ά, έτσι...

Κ^η ΒΕΝΕΤΗ - Βέβαια, ... Διά μεγαλώσε λίγο ή άννούλα, είχε τήν ιδιοτροπία ν' άτασκήνεται από τό ησυχάζακι της και γά συνεχίση τό τραγούδι. Όσοε ή Μαριώ φαίνεται, πώς παριμένει τή μικρούλα γά τό άιτισελεψώση....

Κ^α ΠΕΡΙΛΗ - Μεί αυτό θάσαι φοβερό για σένα!
σου θυμίζει την τραγωδία του καμένου παιδιού σου...

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ (Στενάφονας) - Μόνο φοβερό;... Φαντά-
σου πως στις τρεις μέρες που κρατούν οι παρακρούσεις
της δεν μπορώ να ήσυχάζω καθόλου... Τα λόγια της
ούκ κινήσεις της, όλα μου θυμίζουν το παιδί που έχω
στα μεσ'όπι' τα χέρια μου! Στην αρχή μάλιστα το
πράγμα ήταν πιο φοβερό... αδύνατο γά την απομα-
κρύνω από κοντά μου....

Κ^α ΠΕΡΙΛΗ - Τώρα γύμν;

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ - Μόνο όταν της δώσω διαγραφή γά
έπιμείωση κάτι γά το παιδί, σά γά μήν έχω καθή το
χρυσό μου! Έτσι τη δώχνω και δεν τη βλέπω δια-
κώς μπροστά μου...

Κ^α ΑΠΡΙΛΗ - Παραμήρησα όμω πάλι δέ δακούει ά-
μέσως.

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ - Είχα ξεχάσει πως δεν άκούει με-
τ'όνομά της. Όταν τη φωνάζω όμω «νουνού», όπω την
έλεγε το παιδί, προσέχει.

Κ^α ΑΠΡΙΛΗ Πότε το πρωτόπαθε;

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ - Την ίδια μέρα που κάθικε η άν-
ρούλα. Το παιδί έπαιξε στο δημόσιο κήπο, κοντά
στη λίμνη, και πείρασσε. Η Μαρλώ τ'άγγισε και πή-
ξε ως το περίπτερο γά του πάρη μπισσώτα. Όταν
γύρισε και δεν τό βρήκε έπαθε την πρώτη κρίση...

Κ^α ΑΠΡΙΛΗ - Που είναι τώρα; Στην κουζίνα;

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ - Θά βρήκε έξω και θά γά χνη όπω
πάντα.

Κ^α ΑΠΡΙΛΗ - Αυτό όμω λογία μου είναι πολύ
έπι κίνδυνο. Τι την κρατούς γά νάκης εθ όνας;

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ - Αδύνατο γά τη δώζω. Η θύμηση

τὸ παιδί μου δὲ μ'αφίνει γὰ κάμω τέτοιο ἔργον,
ὡν καὶ ἡ ἰταροσλα τῆς δυσουκισμένης αὐτῆς μου
ταυρῆς διαρκῶς τὸ ἴδιόν μου...

ΚΕ ΠΕΡΙΛΗ - Πάμε γὰ ἰδοῦμε ἰσο πῆμ... φορῶ-
μασὴν πρὸς σὴ δεξιάμεν τὸ κήπου... (Βγαίνει καὶ
τὴν ἀκοδουθὴ ἢ κυρία Μενέτη)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΜΙΝΑ - ΠΕΡΟΥΖΕ

(Ἡ Μίνα κρατεῖ ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Περουζέ)

ΜΙΝΑ - Καί θησε μίνα...

ΠΕΡΟΥΖΕ - Δέ θά καθήσω... βιάσθημι (Ξεφύγει
μέτρον ἀπὸ τὸ χέρι τῆς Μίνας καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν
ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς σκηνῆς) - Ὁπ' αὐτῆ τῆ μερὶς
δὲν ἔχει ἀλλὰ δωμάτια;

ΜΙΝΑ - Εἶν' ἕνας ἀλλοσ βιάσθημι μετὸ δω-
μάτιον τοῦ κυρίου, τὸ σαλόνι καὶ τὸ γραφεῖόν του...

ΠΕΡΟΥΖΕ (Με' ἰδίαιτην περιέργειαν) - Ἐκεῖ βιά-
μη τοὶ δεξτὰ σου;

ΜΙΝΑ - Νόμι'ω... (μετανοωμένη) Δηλαδή δέξο-
ρω... Δὲν ἰτιστεύω...

ΠΕΡΟΥΖΕ - Ἡ δεσποινὴς Μινα ἔχει ἠρῶα χρυσα-
γικά;

ΜΙΝΑ - "Α! πολὺ ὄμορφα!...

ΠΕΡΟΥΖΕ - Ἡ μαμὴ τῆς θ' ἀκὴ πρὸ πολλὰ...

ΜΙΝΑ (Καταλαβούσασα) πῶς ἔτι πειραπῶν
ἀπὸ ὅτι εἶπρετε) - Μά... δέξορω...

ΠΕΡΟΥΖΕ (Χαιδευτικῶς) - Ἐλα γέ... οὐ θά ξέ-
ρω καὶ ἰσο τὰ βιάσθημι.

ΜΙΝΑ (Μ'έπιμονή) - "Όχι, δέν ξέρω. (λαγείμοντας)
Μαί ε'πι ζέδου, τί θέδου;... Μου⁸ γοίνεσαι πώς θά' κά-
μης καλύτερα γά γύμης...

ΠΕΡΟΥΖΕ - Θα γύρω σα μου πής πού βάρουν ται κρου-
σα γικά. Αιπόψε... - άκουσ; - (Πιάνει τη Μίνα από τούς
ώμους και την κοιτάζει μέσ τει μούτια)... σείν κοιμηθώ
όλοι, θάρθης γά μου⁸ άνοιξης την πόρτα... Θάμαι
δζω μαφί με τόν'Ηλία. Άκουσες;... Θάρθης γά μου⁸ άνοι-
ξης...

ΜΙΝΑ - "Όχι!... ποτέ!

ΠΕΡΟΥΖΕ (έξουκοδουλητικά) - Θα μιάς παράσης
μέσα και θα μιάς πού σού γραφείο, έκει πού βάρη
τάξενικό σου τά λεφτά... (έπιπλητικά) είδεμή...

ΜΙΝΑ (τοναζέμοντας) - "Όχι μίνα!... είναι κακό!...
είναι κακό!... (Μέ προσπάθει) Μην κλέβεις πιά!

ΠΕΡΟΥΖΕ (επρώκνοντάς την από τομα) - Ποιός σου
πε πώς θά' κλέψης;... Άν πάρω μερικά γιά εφημί δέ
θα' γιωχηνη τάξενικό σου!

ΜΙΝΑ - "Όχι! δέν θέλω!

ΠΕΡΟΥΖΕ - Τί θα γά κάμη η κυρά σου όλα ται
χρυσάγικά. Θα πάρω γά σου λήσω κανένα γιά εφημί...

ΜΙΝΑ - "Όχι σου είσα!

ΠΕΡΟΥΖΕ - Άν δέν τό κάμης αυτό πού σου λέω
θα' λογαριασούμε! (άπειδεί μέ κειρονομίες τη Μίνα,
πού σού μεγαζύ έχει σηκωθή και θέλει γά γύμη, γά
γινάξη)

ΜΙΝΑ - Θα' γιωτάζω γά ν'έμκού σου η κυρία
και ο κύριος!

ΠΕΡΟΥΖΕ (Δίκοι στη Μίνα ένα χαροούκι) - Να! πανούκλα!... Αν κορούς πήγαυτε!...

ΜΙΝΑ - Α!...

(Η φωνή της Μίνας ακούγεται και μπαίνουν τραπέζες η κυρία Περίλη και η κυρία Βενέτη)

ΣΚΗΝΗ Ζ'

Οι ίδιες η Κ^ς ΠΕΡΙΛΗ και η Κ^ς ΒΕΝΕΤΗ

Κ^ς ΠΕΡΙΛΗ - Τι τρέχει; (Αναγνωρίζοντας την Περουζέ) Τι θέλεις; ποιος σ'έφερε εδώ μέσα;

Κ^ς ΒΕΝΕΤΗ (Μοροδομντζας) Τι αγριομπαίκα!

ΠΕΡΟΥΖΕ (Αδιδάκριτα στην Κ^ς Απρίλη) - Ήρθα γι' εσάς κυρία κι η μαγέρισσα μου είπε γι' εσάς περιμένω εδώ... Έλεγα στη Μίνα πως ήρθα γι' την πάρω κι άρχισε τού κλάμαρα... τότε...

Κ^ς ΒΕΝΕΤΗ - Τότε;... την έχασοούκηδες! τού μαγουλό της είν' ακόμει κατακόκκινο...

Κ^ς ΠΕΡΙΛΗ - Λέγε γρήγορα, τι θέλεις; Άσφαιλω γι' χρήματα θά ζου'άρθες. Πόσα θές γι' εσού δώσωμε γι' τήν άφησης;... άλλά γι' τελευταία γορά!

ΠΕΡΟΥΖΕ - Πόσα θέλεις γι' δώσετε;

Κ^ς ΠΕΡΙΛΗ - Ούφ!... Λέγε γι' τελευτώομε!

ΠΕΡΟΥΖΕ (Αδιδάντροπα) - Πενήνται κι διαδες

δραχμής. -

Κ^α ΠΕΡΙΛΗ - Πενήντα χιλιάδες!!! (στην α-
δελφή της) Δέ θάσαι καλά!... Πάω να φωνάξω τον
άντρα μου κι'ός έρθη να κάμω καδά μαζί της (βγαίνει)

ΣΚΗΝΗ Η'

Οι ίδιος εκτός της Κ^α ΠΕΡΙΛΗ

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ - Κι'άν δέ δεχτούν και πάρα της
Μίνα, τι θα κερδίσης;

ΠΕΡΟΥΖΕ - Τότε πού την άφησα δέν είχε δου-
λειά... Τώρα όμως ποσ είναι καλοκαίρι, εν'όσω όλος
ο κόσμος... Θα χορεύη σής πλατείες και θα κερδί-
ψμε πιο πολλά.

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ - Τι λές κυρά μου; πιστεύεις πως
χορεύοντας θα σου βγαίλη τίν πενήντα χιλιάδες
πού ητῆς; Αλλά να, έρχεται η αδελφή μου.
(Η Μίνα έβουκοδουθεί να κλάη)

ΣΚΗΝΗ Θ'

Οι ίδιος Κ^α ΠΕΡΙΛΗ και ΜΑΡΓΙΟ

(Η Κυρία Απρίλη φείνεσαι στενοχωρημένη. Η
Μαργιά μπαίνει άμέσως κατόπισ της, κυρίς να την
προσέξη κανείς. Και πάλι ψάχνει παντός)

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ (στην Κ^α Απρίλη) - Μποτόνά-
πογάσιος; Θα τής δώσης δσα ητῆ;

Κ^α ΑΠΡΙΛΗ (καθευ, σιγά) - Α δύναγο... Σε-
ρας πως η θέση μας σήμερα δέ μας έπιτρέπει να
κάνουμε τόσα έξοδα... (Δυνατά στην Περουζέ) Όχι!..
δέν μπορούμε να δώσωμε τόσα. Αν θέλης, μπορούς

ρά πάρης τήν κόρη σου!

ΠΕΡΟΥΖΗ (ἀπογοητευμένη) - ὄχι εἶναι θαρράται
χιδιάδες...

ΚΑ ΠΕΡΙΛΗ - Τίποτα... Δεκέρα δὲν μπορούμε
ρά δώσουμε!

ΠΕΡΟΥΖΕ (ἀγρία σιγή Μίνα) - "Ἐλα τότε... πά-
με ρά γύγουμε!"

ΜΙΝΑ (κλαίοντας) - Δέ θέλω! (κάνεται παραγε-
νη)

(Ἡ Μαριώ σταμάτησε τὴν ἀναζητήσεως κ' ἄκου-
ξε ἤσυχον. Ἐάφρον, βλέποντας τὴν Μίνα νά κλαίη,
προσχωρεῖ, καὶ χονατίζει πονεῖ τῆς.)

ΜΑΡΙΩ (ἐπὶ Μίνα) - Μὴν κλαῖς, χρυσόμου
...θά σου πῶ ἕνα τραγουδάκι ρά κοιμηθῆς...

ΜΙΝΑ (Ἐκπνώνοντας τὴ θέση τῆς. ἀά μαρμηομένη)

Ποῦ τὴν ἔχω ἰδῆ ἀπὸ τὴν μπαϊκά; ... Σοὶ ὄνειρό μου;

ΜΑΡΙΩ (Τραγουδεῖ. Κοιτῶν τὴ διάρκεια τοῦ τρα-
γουδιοῦ τὴν κοιτάζει ἡ Μίνα στα μάτια, σὰ νὰ προσ-
παθῆ ρά θυμηθῆ.)

Κοιμήσου ἀγγελούδι μου.
τρεπιδες θ' ἀγροπνή σου
μέ χίλια θρεῖρα χρυσά
θά ρθεὺν ρά σέ κοιμίσουν.

Νάνι, νάνι τό μπρόμου
τό παιδί μου τό χρυσόμου...

Νάνι, νάνι, νάνι, νάνι
ὕπνο ἤσουκο ρά κάρη.

~~ΑΥΤΗ~~

Θά σέ κουρήσουν άπαλά
σέ κούρια δουλουδένια
κι ή μωίρες θά σου ζέρουνε
τύχη παραμυθένια

Νάνι, νάνι, τό μωρό μου
Τό παιδί μου τό χουμό μου...
κ. λ. π. κ. λ. π. (Δύς)

ΜΙΝΑ - Καί θυμέμαί. "Η μουν ποδύ μικρή.
Μωτό τό τραγούδι μ' άπο κοιμήσαντε τότε... ~~ΚΑΙ~~
~~ΠΕΡΟΥΜΕ~~ ~~ΚΑΙ~~ ~~ΠΕΡΟΥΜΕ~~ Ά!... Νουρού!... Νου
ρού!... (αυτίζαν όρθια).

(Η υλοριώ άρπάξει τήν Μίνα στήν άγκαλιά της)

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ (σηκώταται ζωωτίστως) - 'Εκείνη
είσαι!... τό παιδάκι μου! Μου τό κλεψάν γει-
νικου οίτσι γείνες!

ΜΑΡΙΟ - Αννούλα!... μικρούλα μου!...

(Η Κ^α Απρίλη μένει ακίνητη άπ' τήν έκπαθ-
ση. Η Περούμέ έπαρεδείνει άπ' τή γενική σύχληση
καί γεύγει κρυφά).

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ (Παίρνουσι τή Μίνα στήν άγκαλιά
της τή σκεπάσει μέ χιδιά) (Στήν Κ^α Απρίλη) - Δέ
σου έλεγα πως τής μοιάσει;... "Έλα νά ιδής, Έλένη!
(Η Κ^α Απρίλη πλησιάζει). Νά τό σημαίει άπ' τήν
πληγή πού τής είχε κείμα κείνο τό παλιό παλωμε
τήν πέτρα.

ΑΝΝΟΥΔΑ (ζρέποντας). — Μαμά μου (σίγουρα
είναι αγνασιά της Κ^α Βενέτη).

Κ^α ΠΕΡΙΛΗ (σζρέφει για να έδ^ε την Περουζέ). — Ή
συγγόνα ή παινούργα έφραξε!...

Κ^α ΒΕΝΕΤΗ. — Παινούργα μου, να σ' έχω τόσο
νοντά μου και να μίν τό ζέρω!...

ΑΝΝΟΥΔΑ. — Μαμά μου!... Μαμά μου!

ΑΥΛΑΙΑ
